

STÍNY ERANU

ŠIP V ZADĚCH

J. C. GALETA

Šíp v zádech

Jan Č. Galeta

*Elsewhere a snowfall, the first in the winter
covered the ground as the bells filled the air
You in your robes sang, calling, calling, calling him
in your heart, in your soul, did you find peace there?*

Loreena McKennitt – Full circle

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2011
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-2-5

Psaní je interesantní věc. Příběh, který se zrodí v mysli člověka, najednou sám ožívá a určuje si svou vlastní podobu. Slova přibývají jedno za druhým, aniž by autor tušil, kde se berou.

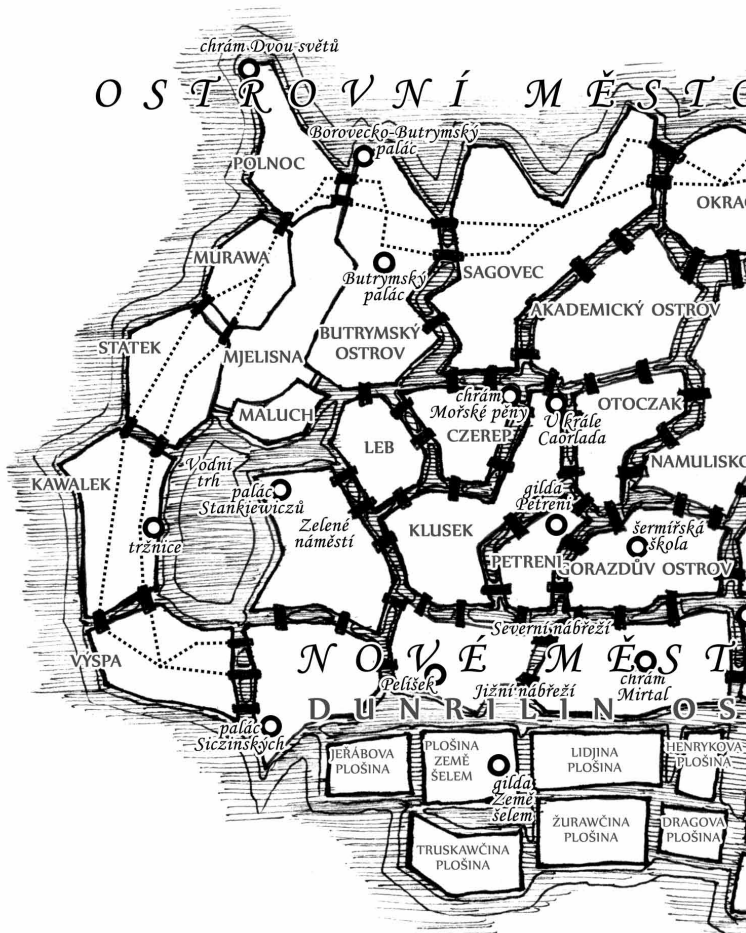
Psaní však rozhodně není osamělá záležitost. Za ten rok, co jsem Šíp v zádech tvořil, jsem mnohem více času strávil něčím jiným, než ťukáním do klávesnice. Nejčastěji tím, že jsem byl s rodinou a přáteli. A aniž by o tom mnohdy věděli, inspiroval jsem se pak při psaní jejich drobnými příběhy. Na tomto místě chci některým z nich vzdát díky.

Předně mým rodičům: *děkuju, bez vás by se tohle nikdy nestalo. Já vím, že fantasy není zrovna váš šálek kávy, ale nebojte, dočkáte se.*

Za další několika vzájemně se prolínajícím skupinám. Testovacím čtenářům; všem, kdo mi nezištně (a nechtěně) dodali inspiraci; těm, kdo se mě aspoň jednou za čas zeptají, co právě píšu a kdy to bude, a rozhodně také mým hospodským kumpánům – *děkuju vám všem, je vás hodně, takže jmenovitě pouze: Martinovi, Ondrovi, Liborovi a Hance, Jirkovi a Luce, Martině, Haně, Mackovi, Zbyňkovi.*

Taky za skvělou obálku, parádní ilustrace a vydavatelskou péči: *Luki, Zelgu, Skavene – díky.*

A nakonec, ale nikoliv jako poslední v řadě: *Marcelko, láska, děkuju za podporu, trpělivost a všechno ostatní.*

O S T R O V N Í M Ě S T O

N O V É M Ě S T O D U N Ě K

M O Y M Y R O V

ERIN

 Hradební věž a zeď

 Most

 Trasa Mořského oblouku

Menší ulice, uličky a plavební kanály
nejso v mapě zakresleny

1.

Široká chodba, stěny pokryté červenou semišovou tapetou. Sem tam nějaký obraz nebo malý stoleček s vázou. Skupinky lidí postávající se sklenicemi v rukou i jednotlivci proudící oběma směry.

Do kelu, kde to zase jsem?! ptala se Danuta marně sama sebe.

Jednoduchá odpověď by zněla, že na plese v paláci Stakjanů. Ta však nepatřila k těm, které by jí pomohly.

Odskočila si na toaletu upravit líčení a zjistila, že nemůže najít salónek, ze kterého odešla. Přitom se tam dobře bavila poslechem veršů.

Možná toho vína bylo až moc, napomenula se.

Ale nebylo to jen pitím, že se ztratila. Cestou se bavila s jednou dámou a pořádně se nedívala, kam jde. Navíc v tomto paláci vypadaly všechny chodby zoufale stejně! A umělecká díla na stěnách byla na jedno brdo – námořní lodě unášené na vlnách vzdmutým větrem nebo lovecká zátiší.

Zkusmo vkročila do jedné z komnat, odkud se ozýval smích. V šatech z těžkého černého brokátu pošíitého perlami a stříbrnou nití, s velmi širokou sukní, se tak tak vešla mezi futra.

Nebyl to salónek, který hledala. Na několika sofa a křeslech se rozvalovaly mladé dívky.

Tak šestnáct, sedmnáct, odhadla Danuta jejich věk. Zlatá mládež, budoucnost Erinu, dcery z předních kupeckých velkorodů. Popíjely, tlachaly a probíraly drby. Jakmile vstoupila, některé se k ní tázavě otočily.

„Pardon, dámy. Spletla jsem si místnost,“ nadhodila se se-bejstým úsměvem a už se chystala odejít.

Zastavila ji slova jedné z dívek: „To není nic divného, paní. Tenhle palác je příšerně postavený. Při pohledu zvenku je to možná impozantní stavba, ale interiéry – hrůza a běs. Práce jednoho z těch takzvaných architektů, pro které je důležitý jen vnějšek, zatímco zabývat se dispozicí a zařízením vnitřku je pod jeho úroveň.“

Danuta se na dívku zkoumavě zahleděla.

Její do drdolu vyčesané vlasy měly naprosto obyčejnou hnědou barvu. Přesně takovou, za jakou se obvykle mladé dámy stydí a pro její údajnou průměrnost si vlasy barví či odbarvují. Na úzkém krku jí visel jen decentní stříbrný řetízek s kamejí, modré šaty byly pěkné, drahé, ale na dnešní módu málo vyzývavé. Lišila se od většiny svých společnic.

A Danuta ji poznala.

„Vy jste přece Bára Liřicová,“ oslovila dceru slavného architekta.

Dívka vstala a vysekla pukrle. „Je mi potěšením, ačkoliv vaše jméno bohůmžel neznám.“

Hovor ostatních dívek utichl. Některé znovu sjely Danutu pohledem, který rozhodně nebyl přívětivý, ona je však ignorovala. Jestli dívkám bylo okolo šestnácti, pak ona měla o deset let více a pár mladých holek ji nemohlo rozhodit.

„Jsem Danuta Butrymová,“ představila se a oplatila úklonou. „I pro mne je radostí se s vámi setkat, Báro.“ Když řekla své jméno, výraz dívek se změnil. Většina tváří teď zračila zájem.

„Och, jaká čest! Posadíte se na chvíli k nám, prosím?“ vyzvala ji Bára.

Danutě přišlo hloupé odmítnout. Sedla si vedle architektovy dcery na menší kanape a zjistila, že je středem pozornosti.

„Prosím, nenechte se rušit a pokračujte ve své zábavě,“ vyzvala dívky bezvýsledně.

„Paní Danuto,“ oslovila ji jedna. „Možná se opovážím příliš, v tom případě se nezlobte, ale musím se zeptat. Jaké to bylo, když jste žila s panem Bukvasem?“

Takovou otázku mohla čekat. V emancipovaném Erinu se ženy a muži o moc dělili mezi sebou, ženy mohly zastávat jakoukoliv práci. Dcery kupeckých rodů dědily stejně jako synové. Existovaly však výjimky a ona se stala obětí jedné z nich.

Jedna hloupá otázka na Bukvase a hlavou se jí rozvířil uragán vzpomínek na manžela a vyplavaly všechny nenávistné pocity, které k němu chovala. Aniž by chtěla, vybavila se jí její svatba.

Chrám Dvou světů tehdy pukal ve švech. Davy se tísnily všude. Obřad byl dlouhý, pompézní a poznamenaný neúčastí poloviny Butrymského rodu.

Když se měla Danuta spolu s manželem napít svěcené vody z velké mušle pod oltářem a zpečetit tak sňatek, ve skutečnosti se nenapila. Jenom nasucho polkla.

Nenapila jsem se, náš sňatek není posvěcen bohy. Není vůbec platný, myslela si tehdy. Avšak nic se nezměnilo a bohové nezasáhli.

Následná svatební hostina byla pro Danutu spíš tryzna. Utekla z ní tak rychle, jak to jen šlo. Její manžel jí však nedal pokoj.

„Vím, že nejsi nadšená,“ řekl jí Bukvas toho večera, když vstoupil do její ložnice, aby mohl být naplněn nejen sňatek, ale i její lůno.

Možná, že se snažil být milý a hodný. Možná, že se snažil získat její náklonnost. I kdyby se však choval jako dokonalý muž, Danuta by mu stejně nedala šanci. Z pohledu na něj se jí dělalo zle.

„Nebudu ti v ničem bránit, budeš moci dělat, co budeš chtít. Slibuju.“

„Své sliby si nech pro mé příbuzné, ti o ně stojí. Já ne!“ odsekla mu nenávistně. „Možná dostaneš mé jméno, ale pro mě nikdy nebudeš můj muž!“

Zvláště se na ni zadíval a začal se svlékat.

„Jestli myslíš, že tě pustím do svého lože a mezi svá stehna, tak se pleteš,“ sykla jedovatě.

Bukvas nechápavě zavrtěl hlavou a odešel. Nikdy více už do její ložnice nevkročil.

Kdybych tehdy byla panna, asi bych mu dovolila mě mít, nepadlo ji. A nejspíš by se mi díky němu milování úplně znechutilo.

I teď stačilo, aby si vybavila Bukvasovu tvář a krev jí ještě stále pěníla v žilách.

Zatnula ruce do opěrátku gauče a otevřela oči. Dívky na ní visely pohledem. Ušklíbala se a ledovým tónem řekla: „Je lepší být vdovou po Bukvasovi než jeho ženou.“

Neměla ani nejmenší chuť o tom mluvit. Doufala, že z její odpovědi bude zřejmé, že stojí o změnu tématu.

Všechny ty dospívající dámy se však při jejích slovech rozesmály jako malé holčičky.

Tak vtípná přece nejsem, podivila se Danuta v duchu. Najednou ji zalil nepříjemný pocit nepatřičnosti a trapnosti.

„Takže jste nelitovala, když vašeho muže zavraždili?“ zeptala se jiná.

Danuta se zhluboka nadechla a převrátila oči v sloup. Změna tématu se nekonala.

Stalo se to už několik let zpátky, jeden by si myslel, že aktuálnější události to lidem vytlačí z hlavy. Ale ne. Nejspíš to stále bylo dobré téma ke společenské konverzaci.

Nejvyšší čas odejít, pomyslela si.

Podruhé ji zastavil Bářin hlas.

„Styďte se, holky!“ okřikla architektova dcera své společnice. „Když paní Danutu tak trápíte, budu si ji muset ukrást jen pro sebe,“ řekla sebejistě. „Nevadilo by vám, kdybychom se přesunuly do alkovny?“ Vrhla na Danutu andělský pohled, vykulila modré oči, zatřepala řasami a usmála se.

Ta to někam dotáhne, pomyslela si Danuta. Přikývla, zvědavá, co se z toho vyvine.

Vstaly a přesunuly se do výklenku, od místnosti intimně odděleného závěsy. Sedly si do křesílek naproti sobě, přiběhl lokaj a nalil jim víno.

Popíjely mlčky, zatímco dívky v místnosti se vrátily zpět ke svému rozhovoru.

Danuta se pohodlně opřela o měkké čalounění, prsty levé ruky přejížděla po řezbě ptačí hlavy na opěrce a poslouchala, o čem dnes dospívající děvčata tlachají.

„Normálně mi řekl, že už mě nemiluje, že si na mě jenom zvykl,“ stěžovala si jedna.

„Hajzl,“ komentovala to další.

„A cos udělala?“ ptala se třetí.

„No co?! Chtěla jsem vypadnout, jenže on sebral moji kabelku a postavil se do dveří! Bylo to děsné, byli tam všichni jeho kamarádi a sledovali, jak se hádáme. A že jsem se do něj pustila, to teda jo. Seřvala jsem ho jak malého čokla. Úplně se schoulil do sebe a omlouval se, že to tak nemyslel.“

„Takže jste pořád spolu?“

„Jasně. Ještě ten večer jsme to dělali třikrát,“ pochlubila se vypravěčka, na chvíli se odmlčela a zeptala se: „Holky, je to normální?“

„Co jako?“ ptaly se jedna přes druhou.

„Tsss, no přece, že to děláme tolikrát,“ načepýřila se vypravěčka.

„No asi jo. My to teda děláme většinou jen jednou. Duvid říká, že mu to stačí. Asi to má Ledomir jinak.“

„To nevím,“ odpověděla vypravěčka. „Neptala jsem se, nenapadlo mě to, hm. Třeba ho trápím, chudáčka...“ zachichotala se.

„Coo?“ vyjekla jiná dívka. „Takže ne Ledomir, ale ty?“ zeptala se tak trochu pohoršeně a hodně udiveně.

„No jasně,“ odpověděla vypravěčka beze studu. „Je to docela problém, nejednou se stalo, že nás někdo načapal.“

Dívky nadšeně zalapaly po dechu a vyzvaly ji, aby povídala.

„No, naposled to nebylo nic hrozného. Hlavu jsem měla pod peřinou a Ledomira jsem... no, prostě jsem měla hlavu v jeho klíně, chápete ne?“ vysvětlila se smíchem. „A přišel nějaký jejich sluha. Otevřel dveře, ani nestihl pozdravit a už dveře zase bouchly, a slyšela jsem, jak utíká chodbou pryč,“ vyprávěla a dívky se smály.

„To my to jednou dělali v posteli Boguchvalových rodičů a museli jsme vypadnout tak rychle, že jsem tam nechala spodničku,“ prosadila se další dívka se svým příběhem.

Namísto výbuchu smíchu však jiná mladá dáma se sadistickým potěšením v hlase konstatovala: „Bogiho rodiče spí spolu v jedné posteli? Jak nechutné!“

Teprve teď se salónek rozlehl zvonivý dívčí smích.

„No to je snad fuk, ať spí vedle sebe, jestli chtějí, ale ještě vám musím říct, jak jsme s Ledomirem...“

Byla jsem taky taková?, ptala se Danuta sama sebe v duchu a, ač nerada, musela si přiznat, že asi ano.

Právě až svatba s Bukvasem Borovcem ji změnila.

„Promiňte, jestli vás tu zdržuji,“ ozvala se konečně Bára a v zárodku tak přerušila další Danutino přemítání nad minulostí.

„Ne, vůbec,“ usmála se na ni.

„Ty jejich řeči jsou hrozné, že? Kolikrát tomu taky propadnu a směji se s nimi, ale jindy mě zase přepadá stud. Řeší takové hlouposti! A já bych se přitom ráda bavila o vědě, o světě. Ale když takové téma navrhnou, nikdy nevydrží dlouho. Brzy je vytlačeno nějakými podružnými obyčejnostmi o tom, co kdo dělal, zatímco jsme se neviděly,“ povzdechla si dívka.

„Možná jste na ně moc přísná,“ navrhla Danuta a znovu se na Báru zadívala. Za tím hezkým kukučem se skrýval příslib zajímavé osobnosti.

„Ach, ale ony jsou chytré! Vím to. Jen nechtějí přemýšlet,“ vyhrkla Bára, zarazila se a řekla: „Omlouvám se, vím, že vás obtěžuji, ale... no... víte, vážím si vás, Danuto.“

Danuta strnula a přiměla se zavřít ústa.

„Váš rod se k vám zachoval škaředě, ale vy jste se nevzdala. Po smrti manžela jste si znovu vybojovala postavení a přinutila příbuzné, aby vás respektovali.“

„Máte snad stejný problém, Báro? Mimochodem, co kdybychom přešly na tykání?“ nabídla.

„Och...“ teď se zarazila dívka. „Moc ráda, děkuji.“

„Není zač.“

„K vaší... tvé otázce, mám jiný, ale podobný problém. Znáš mého otce, ne?“

Danuta přikývla. Jubor Liřica, nejvýznačnější architekt Erinu na ostrovech, byl v uměleckém světě rozhodně nepřehlédnutelná persóna.

„Je na mě strašlivě přísný,“ povzdechla si dívka. „Když jsem byla mladší, bral mě s sebou na stavby, pomáhala jsem mu

s plány, byl nadšený mými nápady a některé i použil. Jenže co jsem začala dospívat, jako by se mě bál. Nemluví se mnou a střeží mě jako nějaký poklad.“

„Muži už jsou takoví,“ podotkla soucitně Danuta.

„Ach, promiň, že se takhle svěřuju.“

„Ale to nevádí,“ usmála se Danuta. „Máš odvalu, jaká se jen tak nevidí. Hm, tvůj otec má poslední dobou hodně práce. Mimo jiné pro můj rod, možná na tebe prostě nemá tolik času jako dřív. A jistě si je dobře vědom, že se ti nevěnuje. Řekla bych, že ho to mrzí, jenže neví co s tím, a proto je na tebe přísný.“

„Ale to nedává smysl!“

„Muži nedávají smysl, Báro,“ pousmála se Danuta. „A abych byla fér, musím říct, že naše chování zase nedává smysl jim. Otce jistě štve, že na tebe nemá čas. Paradoxně, jak už to tak bývá, si ten vztek ventiluje právě na tobě.“

Bára se zamyslela. „Jenže co s tím?“

„To já nevím,“ přiznala Danuta. „Ale třeba si uvědomí, že tvou pomoc potřebuje. A jestli ne, aspoň se postavíš na vlastní nohy.“

Chvilí seděly mlčky, pak se Bára zeptala, jak se jí bydlí v Borovecko - Butrymském paláci, který vyprojektoval její otec. Budova měla základy v písčném dně, dvě podlaží pod hladinou moře a tři nad ní. Tlustými skly vyrobenými za pomoci kdovíjaké alchymie se dalo dívat na podmořský svět.

Tak se zabraly do debaty o architektuře, že uběhla více než hodina, když se Danuta přátelsky rozloučila. Měla na dnešní noc ještě jiné plány a nehodlala se jich vzdát ani kvůli tak sympatické společnosti, jako byla mladá Bára.

2.

Vyšla z paláce Stakjanů. Hned se k ní připojili osobní strážci a nastoupili s ní do bohatě zdobené *káně* – tak se v Erinu říkalo úzkému, dlouhému a rychlému člunu k převážení osob.

Převozník stojící na zádi loďku odrazil od nábřeží a obratně ji po hladině poháněl dlouhým veslem.

Proplétali se průplavy Ostrovního města, okolo rozzářených nábřeží zaplněných lidmi. Míjeli malované, štukem zdobené i barevnými kachlemi obložené fasády paláců a domů, které se šplhaly do výše mnoha pater.

Na klidných vodách průplavů se houpaly desítky dalších člunů. Erin žil dlouho do noci. Barvami, zábavou, alkoholem i zločinem.

Okolo ostrova Okrag vypluli na severní okraj města, kde ostrovy omývaly volné vody Zlaté laguny.

Káně se houpala na vlnách. Vítr od moře přinášel vůni dalek. Podél okraje města ji převozník zavezl až k paláci, který zdědila po svém muži a o kterém se před chvílí bavila s Bárrou.

Budova se tyčila přímo z vodní hladiny, jako příd' ohromné lodi. V její dvojité prohnuté stěně se otevírala grotta – umělá jeskyně zdobená krápníky ze štuku a záplavou soch mořských tvorů a víl.

Uvnitř kavernu osvětlovaly olejové lampy a plastická krápníková omítka se v jejich světle hemžila strašidelnými stíny.

„Dobrý večer, paní,“ pozdravil ji její majordomus. Danuta vystoupila na molo, rovněž pozdravila a vydala se do svých komnat.

Černé šaty ze sebe shodila s pomocí služek. Její tělo si oddechlo úlevou, když byla ta tíha pryč. Chvíli si připadala lehká jako pírkó.

Propustila komorné a přikázala, ať ji nikdo neruší. Jakmile za ženami zapadly dveře, otevřela tajný vchod ve stěně své šatny a vstoupila.

Zapálila lampu, její plamen ozářil nevelkou místnost. Oblečení, které tu bylo uložené, se výrazně lišilo od drahých a nazdobených šatů z vedlejšího pokoje.

Tyhle prosté košile, sukně a šněrovačky by mohla nosit jakákoliv řemeslnice a vyzývavé šaty třeba prostitutka, odrané hadry žebračka a mnohé další oděvy byly mužské. Nechyběly ani nalepovací kníry a barvy na vlasy.

Krom toho stály na policích vyrovnané skleněné flakónky s tekutinami podezřelých barev, vrhací nože a dlouhé dýky se začerněnou čepelí, šipky do kuše, lana, kožené bandalíry, opasky s kapsičkami a malé batohy tvořené dřevěnou kostrou potaženou kůží.

Tohle bylo Vloččino království. Tady se Danuta z kupeckého velkorodu Butrymů měnila ve Vločku, asasínku, která ve stínech loví svou kořist.

Vzala velkou plechovou krabičku, lahvičku s mléčnou hustou tekutinou, misku a šlehací metličku. Nalila do misky trochu světlé tekutiny a z krabičky nasypala černý prášek. Obojí několik minut míchala metličkou, dokud se v nádobce nevytvořila jako uhlí černá pěna.

Spokojeně vrátila suroviny na policičku, stoupla si před zrcadlo a černou pěnu si vetřela do blondátých vlasů. Během několika minut se z ní stala černovláska. A přitom šla barva velmi lehce smýt teplou vodou a mýdlem.

Vločka si vlasy barvila pokaždé, když se chystala do stínů. Jednak byla černá barva vlasů v noci praktičtější a jednak to snižovalo riziko, že v asasince někdo pozná Danutu Butrymovou.

Umyla si ruce a svlékla spodničku. Vzala pruh jemné látky, omotala si jím hrud' a pevně stáhla ňadra.

Z jedné z polic vzala temně modrý oděv, zvláštní kostým z elastické látky spojující kalhoty a tuniku dohromady.

Sedla si na štokrli, roztáhla otvor na hlavu a nasoukala do něj nohy. Nohavice srolovala a pomalu natáhla podobně jako punčochy, pak se vtěsnila do vrchní části a rukávů.

Těsný kostým ji obepínal jako druhá kůže od špiček nohou, přes dlaně až po krk. Boty ani rukavice už nepotřebovala.

Na levé stehno si připnula pochvu s dlouhou dýkou, šikmo přes hrud' si pověsila bandalír a zastrkala do něj vrhací čepele, do kapes na opasku zasunula několik malých ampulí.

Chvilí se dívala na skládací samostříl a batoh, ale nakonec je nechala ležet. Dnes nešla lovit, jen se toulat.

Zavřela tajný východ ze šatny, otevřela skrytá dvířka ve vnější stěně a prolezla jimi.

Do tváře ji uhodilo slané dusno, v jakém se Erin koupal většinu roku.

Stála ve výklenku na fasádě svého paláce, za sochou tritóna. Vykoukla zpoza jeho svalnatého mramorového těla.

Dole, o dvě patra níž, se táhl Mořský oblouk, hlavní bulvár Erinu. Pestrobarevná světla taveren a obchodů soupeřila o pozornost těch, kteří vyrazili za zábavou. Před chvílí odbilo dvanácté noční zvonění, takže davy už notně prořídly, některé podniky zavíraly.

Vločka vytáhla jednu z ampulek z opasku. Lektvar v ní měl odporne zelenou barvu a smrděl po bahně. Jedním lokem ho vypila do dna.

Hlava se jí zatočila a na chvíli se jí zatmělo před očima. Už za pár vteřin se však tma zcela rozestoupila. Pravda, svět poněkud zešedl, ale zato teď v temnotě výklenku viděla bez problému. Ne že by stála o to se zrovna tady rozkoukávat a studovat holubí trus.

Právě jsem vypila šedesát zlatých denárů, uvědomila si. Lektvar stál tolik, kolik si mohl za rok vydělat průměrný řemeslník. *Být bohatá není zlé.*

Vyklonila se, položila dlaň na stěnu nad výklenkem a přitáhla se. Během chvilky takto vyšplhala na střechu svého paláce. Její tmavě modrý oblek totiž na dlaních a šlapkách fungoval jako přísavky, takže lézt po zdech pro ni nebyl problém.

Modrý měsíc dnes nesvítil, hvězdy zářily jako klenoty, ale tak trochu prohrávaly boj se světly města.

Danuta se zhluboka nadechla. Nikdy se necítila tak svobodná, jako když se ve Vloččině kostýmu pohybovala stíny.

Na nebi zakejhal racek, ohlédla se po něm a usmála. Město jí leželo u nohou. Rozběhla se po střeše až k okraji paláce, kde přiléhal k další budově. Ladným skokem překonala malý výškový rozdíl, přistála na druhé střeše a pádila dál.

Jen tak pro zábavu závodila s větrem. Uháněla po střechách, odvážně skákala přes úzké uličky i plavební kanály, které jí stály v cestě. Saltem překonala široký průplav mezi ostrovy Sagovec a Czerep a jen díky přísavkám obleku se zachytila na stěně chrámu Mořské pěny.

Počínala si jako blázen, neopatrně, divoce. Stačila by drobná chybička – špatně vypočítaný krok – a spadla by dolů a roz-

plácla se na chodníku. Avšak Vločka si věřila. Měla vynikající kondici, pravidelně trénovala a dokonale ovládala své tělo.

Zastavila se na ostrově Otoczak uprostřed města. Tekl z ní pot, plíce pálily, ale na úzké tváři jí hrál úsměv.

Sedla si a vydýchávala se. Opřela se o komín domu, hrubá omítka se jí zaryla do kůže a masírovala záda.

Působila jako nájemná vražedkyně jen několik let. A odpravila pouze šestnáct osob. Přesto měla právem pověst nejspolehlivější asasínky ve městě. Nikdy totiž neselhala, nikdy po sobě nezanechala jedinou stopu, nikdy se do ničeho nezaplétala.

Neměla nic společného s podsvětím ani s politickými silami. Právě pro nezávislost si ji zákazníci cenili.

Stát se asasínkou byla její vzpoura. Proti rodu, manželovi, celému světu.

Když ji provdali a sebrali možnost podílet se na chodu rodového podnikání, začala se vydávat na noční dobrodružství, která skončila tím, že se vyučila nájemnou vražedkyní.

Zprvu to brala jako další úroveň zábavy. Jako výzvu. Tvrdý trénink jí dával zabrat, ale užívala si jej. Otevřely se jí úplně nové obzory.

Pak přišla první zakázka, kterou naprosto zpackala. Muž, kterého měla zavraždit, málem zabil ji. Utekla a Buřňák, její mistr, musel práci dodělat.

Ležela tehdy na střeše a zhluboka dýchala. Třásla se z nervozity, ale uvnitř cítila tolik vzrušení jako nikdy předtím.

Poučila se a už nikdy nevráždila zblízka. Vždy si akci naplánovala tak, aby mohla oběť zastřelit na dálku kuší. Jen dvakrát použila jed v jídle.

Ze zabíjení se tak stala čistá věc. Neosobní věc. Svým obětí se nemusela dívat do očí. Nebrala je vlastně jako skutečné lidi, protože je neznala.

A snažila se taky přesvědčit samu sebe zásadou, kterou ji naučil Buřňák. Že asasín je jen nůž, který v ruce drží ten, kdo platí za zabíjení.

Aniž by věděla proč, vybavilo se jí, jak se s Buřňákem poznala.

„Kurde bele! Co si zač?!“ ptal se jí tehdy starší asasín, zatímco ležel na zemi a sípal bolesti.

Vločka ležela kousek od něj, zhluboka dýchala a hnětla si místa, kde ji uhodil.

„To bych se měla spíš ptát já!“ odsekla mu a odplivla si. Slina se pomalu vsakovala do luxusního koberce a na posteli za ní chladla dvě těla. Obchodník, jemuž patřil dům, a jeho žena.

Ona se k nim vloupala z touhy po dobrodružství. A aby je okradla o nějakou drobnost, kterou možná budou postrádat, ale rozhodně je nenapadne, že jim byla ukradena.

Hrála si tímhle způsobem na zlodějkou už druhým rokem. Vloupávala se do bytů a paláců, jen aby si dokázala, že na to má. A vždy si odnesla nějaký suvenýr.

Byla v té hře vážně dobrá – nikdy si jí nikdo nevšiml a pro mladou ženu, znuděnou životem po boku nenáviděného manžela, to byl výtečný druh zábavy.

To Buřňák se do toho domu vloupal za zcela jiným účelem – podríznutá hrdla majitele a jeho manželky byla jeho dílem. Někdo mu zaplatil za jejich vraždu a on ji chladně a profesionálně provedl.

Až na to, že v místnosti nebyly jen jeho oběti, ale i Vločka. Vyděšená tím, co právě viděla, se prozradila a strhl se mezi nimi boj na nože.

Skončil remízou. Leželi na zemi, vydýchávali se a vyhlásili opatrné příměří.

Tehdy se jí Buřňák představil a ona zbystrila. Jeho přezdívka byla v Erinu dobře známá. Platil za jednoho z nejlepších asasinů města na ostrovech.

Pomohla mu na nohy a pozvala jej na víno. Překvapeně přijal, a tak se začala nová kapitola jejího i jeho života.

Kapitola, která ještě ani po tolika letech neskončila.

Z rozjímání ji vyrušil divný zvuk, jaký do běžné noci nepatřil. Rázem pustila vše z hlavy.

Blížilo se třetí denní zvonění. Městem už se pohybovali jen opilci a zloději. Ulicemi brousily i stráže. Měly spadeno na žebráky a prostitutky. Jakmile někoho chytly, hned jej deportovaly do slumů Jižního Erinu na pobřeží.

Vstala a vykoukla dolů. Na ulici bylo krom krys a racků bojujících o odpadky pusto a prázdno. Přikrčila se a rozhlédla po okolí.

V dále na druhé straně ulice zahlédla na střeše pohyb. Ně kdo se blížil.

Pravou rukou Danuta přejela po prstenu na levém ukazováčku a aktivovala tím kouzlo.

Během chvilky přestala být pro obyčejné smrtelníky viditelná. Stáhla se zpět ke komínu, ruku na jílci dýky.

Opatrnost neuškodí, pomyslela si.

Zvuky zesílily, někdo vběhl na protější dům.

Měl černé kalhoty a tuniku, lehké boty a dýku u pasu. Přes ústa si omotal rudý šátek. Proběhl po domě a rozplynul se do noci.

Nějaký zlodějček na cestě za kořistí, usmála se. „Ať tě stíny láskyplně obejmou, kolego,“ popřála mu šeptem.

Znovu přejela po prstenu a kouzlo ji pustilo ze své moci.

Stulila se ke komínu. Ztracená v myšlenkách hleděla noci do tváře, dokud se komín nerozehřál, jak začali dole v kuchyni připravovat snídani.

Nebe v tu dobu už stejně modralo, bohyně noci Sirril předávala vládu nad světem slunečnímu Aurionovi. Z Vloččiných kočičích očí nezbyl ani stín. Zvedla se a v nadcházejícím úsvitu uháněla městem domů.

3.

„A vyzkoušej tohle,“ navrhla Wanda a chopila se porcelánové konvičky, kterou do salónku před chvílí přinesla spoře oděná dívka. Do šálku před Danutou nalila černovlasá hostitelka temnou, horkou tekutinu.

„Kakao?“ zaškaredila se blondýnka.

„Ale, ale, rozmazlená slečinka ohrnuje svůj vznešený nosík nad něčím tak ordinérním, jako je kakao. Vždyť přece jeden šálek stojí tak málo... obyčejný člověk si na něj vydělá už za den dva poctivé práce,“ odvětila s úsměvem Wanda.

Danuta udělala kyselý obličej.

„Jenže tohle není obyčejné kakao,“ pokračovala černovláska. „Je tam přidáno *čičili*, nové koření, dovezené z pralesů Asari Kasim. Zvláštní, jak s námi dokážou ti takzvaní divoši občas vyběhnout. Obchodujeme s nimi léta, ale jejich vládkyně teprve teď dovolila, aby nám nabízeli i *čičili*. Kdoví, co všechno si ještě nechávají pro sebe?“

„Možná by stálo za to vypravit se do Asari Kasim osobně,“ navrhla Danuta, pomalu se napila a vyvalila oči.

Wanda vyprskla smíchy. „Vypadáš jako panna při první souloži.“

Danuta se na ni vyčítavě podívala, odložila šálek a zavřela ústa, která jí před chvílí otevřelo překvapení nad nezvyklou chutí.

„Nepřeháněj. Ale máš pravdu, že mě to zaskočilo. Kolik toho vaši kupci dovezli?“

„Málo, ale jestli chceš, ze známosti ti jeden pytlík seženu. Mimochodem, prý je to afrodisiakum,“ dodala Wanda, předklonila se k Danutě, pohládila ji po ruce a vyzývavě si olízla rty.

„Ty toho nenecháš?“ zvýšila hlas blondýna. Poslední dobou se Wanda chovala, jako by ji chtěla svést a Vločce to trošku lezlo na nervy.

Černovláska se odtáhla a rty sevřela do přísné linky. „Ty jsi příjemná jak trn v zadku. Nemáš náhodou měsíčky?“

„He?“ zaskočená Danuta nevěděla, co říct.

„Máš? Sakra, já si jen dělala legraci. Promiň. A promiň, že to na tebe pořád zkouším, nedá mi to, trošku tě popichuju. Mimochodem, když odmítáš něžnosti se mnou, mohu ti alespoň nabídnout služby mého podniku? Mám tu pár pěkných chlapů. Ti by tě taky uměli popíchnout,“ zajiskřilo Wandě v očích.

„To určitě, krvácející ženská by je rozhodně rozvášnila,“ odpověděla Danuta skepticky a změnila téma. „Mám to tedy chápat tak, že jsme se od babského tlachání dostaly k práci?“

„Může být,“ potvrdila černovlasá majitelka nevěstince. „Dovzvěděla jsem se, že Butrymové mají velmi blízko k uzavření smlouvy s Aradeitským královstvím, díky které budou sklízet dvakrát tolik *raísy* než doposud. Co ty na to, paní Butrymová?“

Danutě uniklo našťvané zasyčení.

„Který z mých vykutálených příbuzných si pustil hubu na špacír?“

„Rafal, tvůj strýc. Obšťastňovaly ho Anjela a Jadwiga a prý jim dal pořádně...“

„Stačí, stačí. Nemusím vědět všechno. Tomu omezení to nechám pěkně spočítat, ať se neprořekne ještě někde jinde. Kdyby to prasklo předčasně, děd by asi dostal infarkt.“

„To by byla škoda. Tu zprávu máš ode mě zadarmo a můžeš si být jistá, že si ji u mě nikdo nekoupí ani za hromadu diamantů.“

„Děkuju,“ opáčila blondýna.

„A teď už doopravdy obchodně. Patriarcha Aniahar se chystá naverbovat další lidi do Větrných gard. Dal si prý za cíl, aby na Mořském oblouku bylo bezpečno nejen ve dne, ale dokonce i v noci. Podle mě je to bláhová představa, nicméně to asi bude znamenat, že do stínů okolo hlavní třídy možná sem tam dopadne plamen zákona, takže dávej pozor.“

„Dám. Zajímalo by mě, od koho máš tuhle zprávu. Že by i po čertech čestní Siaronovi kněží chodili do nevěstince?“

„Ale, najednou tě podrobnosti zajímají? No, věz, že ne všichni kněží jsou takoví slušníci a můj Pelíšek je velké lákadlo. Další drb říká, že Sileziové mají v plánu najmout nového mága do jejich rodové gardy, ale to tě asi až tak zajímat nebude.“

Blondýna mlčela a usrkla chladnoucí nápoj.

„Ovšem tohle pro tebe bude jiná káva. Nebo kakao... Tuhle informaci nevyzvěděla má děvčata, ale přinesly ji jiné zdroje.“

Danuta se usmála. Věděla, že Wanda má kromě Pelíšku – kde jsou kurtizány jedno velké ucho – také špehy v ulicích a u mnoha rodů, gild i mezi městskými úředníky. Nechala proto přítelkyni mluvit.

„Vypadá to, že se do erinského podsvětí vložil nový hráč. Ve stínech se zabývá, vydírá, unáší a bojuje. A myslím tím sku-

tečné podsvětí. Rozvědky rodů a gild jsou mimo hru, o ty se náš nováček vůbec nezajímá. Zato jde tvrdě po všech bandách, ganzích a malých sítích. Organizace Odvrácená tvář, která doted' erinskému podsvětí kralovala, čelí už několik dnů brutálním útokům s použitím magie. A stejně tak její jen o málo slabší konkurent Plášť noci. A zdá se, že obě podlehnou, pokud nenajdou spojence. Jejich smůla je, že si nepomůžou navzájem, příliš se nenávidí. Mimochodem, jsem si jistá, že kdybych nebyla pod záštitou Krakoreckých, ale špehovala na volné noze, už by se pokoušeli dostat na kobylku i mně.“

„A máš tušení, o koho jde?“

„Bohůmžel ne. Jen pár podezření. Může jít o akci rozvědky některého z cizích států. Nebo našich konkurentů z některého jiného keledorského města, ani jedno ale podle mě není pravděpodobné.“

„Tak co pravděpodobné je?“

„Netrpělivá? Bud' se podezřele rychle rozrostla některá z menších místních zločineckých organizací a chce ovládnout naši stínovou scénu. Ale to mi přijde taky jako hloupost. Kde by na to vzali lidi a prostředky? Ne, mnohem spíše je to cizí síla, která chce rozšířit své pole působnosti i na Erin. Z těch mě napadá třeba Medúza, Pavučina či Slunce v oblacích. Druhou z nejpravděpodobnějších možností je, že se některý z rodů nebo nějaká gilda pokouší ovládnout podsvětí, a snaží se tak získat plusové body ve velké hře erinské politiky.“

„My to nejsme,“ řekla Danuta rozhodně.

„No my taky ne,“ odpověděla černovláska a napila se kaka. Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále,“ vyběhla Wanda ke vstupu. Vešel pohledný, sotva dospělý mladík, oblečený do blyškové košile a přiléhavých punčoch.